

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 3. SEPTEMBER 2017 – 12.
SETRIN

AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15 –
BRAHETROLLEBORG KL. 14

Tekster: Sl. 115,1-9; 2. Kor. 3,4-9; Mark. 7,31-37

Salmer: 28,309,443,388,10

Ja, påskens budskab er et ord
om, hvad der aldrig sker på jord,
og det et ord helt stillet blot
og værgeløst mod verdens spot.

Inde midt i parken stod der en bæk. Derfra havde man
dejligste udsigt over søen midt i parken og såfremt, der
overhovedet var noget sol, kunne man være sikker på, at den
ramte denne bæk.

Man skulle nærmest være heldig, hvis den bæk var ledig.

Men en dag stod der et skilt på bænken:

”Nymalet - må ikke berøres!”

Den dejlige park lå der stadigvæk, der var masser af andre
bænke. Der var stadig masser af sol.

Men lige præcis denne bæk måtte ikke røres – ikke benyttes.

Mon ikke de fleste har en mistanke om, hvad der skete?

Der gik utallige mennesker rundt i parken med en hvid finger,
som de prøvede at skjule for hinanden.

De havde lige haft en finger på bænken. En finger med i spillet.
For det **kunne** jo være.

Det kunne jo være, at skiltet var fra i går. Det kunne jo være, at
bænken **var** blevet tør.

Eller også skulle man bare lige prøve alligevel.
Et forbud angiver nemlig også altid en mulighed.
Nu blev man jo ikke lige frem smidt ud af parken for at røre ved bænken, men jeg håber, man alligevel godt kan fornemme en vis lighed mellem denne lille fortælling og så indledningen til vores Bibel. Beretningen om syndefaldet og Adam og Eva, der blev smidt ud af Paradiset.

På grund af et forbud.

Der også angav en mulighed.

Når bare fristelsen blev stor nok.

I må spise af alle havens træer. Kun ikke af træet til kundskab om godt og ondt.

I dagens evangelietekst fra Markusevangeliet mødes vi også af et forbud. Jesus helbredte en mand, der både var døv og stum. Det var godt. Han har gjort alting vel, sagde de om ham.

Men han forbød dem at sige det til nogen.

Det er sådan evangelisten Markus langt hen ad vejen fortæller om Jesus.

Fagfolkene taler lige frem om Messias-hemmeligheden i Markusevangeliet.

Jesus gør ikke de undere, han gør, for at blive berømt.

Men for at genoprette det fortabte.

Han vil så at sige være den anonyme giver.

Indtil Guds frelse skulle åbenbares for alle.

Og det blev den først på et kors på Golgatha langfredag.

Men de fortalte om helbredelsen af den døvstumme. Jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det.

Et forbud angiver altid en mulighed.

Ellers havde vi heller ikke hørt om det i dag.

Guds forbud blev overtrådt. Den nye skabelse sprængte sig vej også gennem det.
Som folkenes glæde over et under.
Og frelsen **blev** i verden.
Det er forskellen på Paradiset og verden.
Og vi skal leve i **verden**.

Det er en i bogstaveligste forstand underlig historie, vi får lov til at høre i dag.

Selvom det altså ikke var meningen, vi skulle høre den.

Det er en kropsnær historie. Med spyt og berøring af mund og øre.

Bogstaveligt talt under-lig.

Og den kaldes da også for en underberetning. Af mennesker.

Fordi der sker noget, vi ikke ser til hverdag. Der sker noget, som ikke er i overensstemmelse med den naturvidenskabelige tilgang til verden, som er blevet vores uanset om vi tænker over det eller ej.

Vi kender desværre til eksempler på mennesker, der har **mistet** hørelsen og talens brug.

Men vi kender ikke til mennesker, der er blevet helbredte på den måde, vi i dag får beskrevet.

Derfor kalder vi det et under.

Og derfor er vi blevet vante til at mene, at undere ikke sker.

Men er det rigtigt?

Sker de i virkeligheden ikke hver dag?

Fasanen på Brændegårdsvej, der faktisk **nåede** over vejen – for nu at tage et uskyldigt eksempel.

Vi rammes, når det ikke går som forventet. Houston i Texas er ramt af en af de værste naturkatastrofer i nyere tid og modtager

naturligt verdens sympati og medlidenhed. Der er sultkatastrofer og krig rundt omkring i verden og nok at tage fat på.

Men midt i det hele lykkedes det endnu en gang – i hvert fald næsten – at få den danske høst i hus trods en våd sommer. Midt i det hele er der mennesker, der har gået bekymrede rundt og ventet på en undersøgelse, der får at vide, at de **ikke** fejler noget.

Er det det, der er undtagelsen, eller er det det modsatte?

Det skal jeg ikke bestemme heroppefra, kun konstatere, at det gør en verden til forskel, om man ser det ene eller det andet som undtagelsen.

Man skal ikke bevæge sig ret langt ud ad den naturvidenskabelige rumfartsvej før det går op for en, at hele Jorden, og os der bor på den sandsynligvis er den undtagelse, der bekræfter, at der ikke er liv som vi kender det andre steder. I hvert fald ikke ret mange andre steder. Og vi kender dem ikke.

I hvert fald ikke endnu.

Adam og Eva blev smidt ud af Paradiset. Ikke fordi bænken var malet, men fordi de trodsede Guds forbud om at ville være som Gud.

”Det som du nu knytter dit hjerte til og stoler på, **det** er i virkeligheden din Gud.”

Sådan sagde reformatoren Martin Luther i 1529 i den lærebog, han skrev til sine præster, da de skulle forstå hans nye syn på kristendommen. Den bog, der kaldes for Den **store** Katekismus – i modsætning til hans nok mere kendte lille katekismus, der blev brugt til konfirmandundervisning i mange hundrede år.

Det, du knytter dit hjerte til og stoler på, det er i virkeligheden, din Gud.

Det livssyn, som du ikke stiller spørgsmålstegn ved, bliver din målestok.

Det er den slags livssyn, der bliver sat spørgsmålstegn ved af dagens evangelium.

Og det gøres paradoksalt nok ved at udfordre menneskers lyst til at overtræde forbud. At røre ved våd maling.

At blive fristet. Gud knytter med andre ord til ved vores svagheder og usikkerheder.

Der, hvor det kan hænge rigtig fast.

Det er som om Jesus **vidste**, at beretningen ville komme hurtigere ud, hvis den blev til noget, man ikke måtte sige videre.

Vi er nogle, der har det som en del at vort arbejde at holde på hemmeligheder. Det er vigtigt.

Men det har til alle tider været anfægtet. Af mennesker. Der findes for eksempel utallige gamle danske film, hvor en af de mest velinformerede skikkelser i den gamle landsby, nemlig centraldamen, blev fremstillet som en, der som det hedder et sted: "Ikke sagde noget til nogen, - men til gengæld sagde det til **alle!**"

Også her angiver et forbud en mulighed.

Heldigvis er dagens evangelieberetning et glædeligt budskab. Og heldigvis **er** nyheden sevet ud for mange år siden.

Det gjorde den nemlig påskemorgen, da graven var tom og ordet gik i forvejen til mennesker for at fortælle, at døden havde mistet sin magt.

Og at mennesker havde fået lov til at beholde sproget og evnen til at lytte til Guds ord.

Menneskers glæde over Guds under sprænger sig vej forbi mennesker forbud og gøren sig guder af alle de ting, som vi kan finde på at knytte vore hjerter til og stole på.

Det er det, som verden ser som et under, som noget, der ikke kan lade sig gøre.

Der var ingen, der så, hvad der skete påskemorgen. Graven var tom, da sørgende kvinder nåede frem.

Men de blev mødt med ordene om at gå tilbage til hverdagen.

*Men det som intet øje så
vil kirken holde søndag på
og vidne frit, som Ånden bød,
om ham, der døden gennembrød.*

Sådan digter salmedigteren K. L. Aastrup i en påskesalme.

Sådan bliver Guds under til hverdag for os.

Så vi kan tage glæden med ud i hverdagen og leve på den.

Og måske gå en tur i parken og sætte os sammen på en tør, nymalet bænk.

AMEN